

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a P.T. hozzátartozó által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Monori Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2011. július 11. napján kelt 11.P.20.442/2011/4. számú ítélete ellen az alperes által 5. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéltét részben megváltoztatja, és az alperes által a felperesnek fizetendő marasztalás összegét 40.000 (negyvenezer) forintra, és annak az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamataira leszállítja.

Mellőzi az alperesnek a felperes javára elsőfokú perköltségben való marasztalását.

Mellőzi annak megállapítását, hogy a felperes 10.000 (tízezer) forint elsőfokú eljárási illeték visszatérítésére jogosult.

Az első és másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A V Víziközmű Társulat 1997. március 26-án alakult és 2000. április 20. napján szűnt meg. A felperes 2002. júniusában vásárolta meg a v 0000/1. helyrajzi számú V, V utca 00. szám alatti ingatlant. 2009. szeptember 22-én kelt 2705/2009/Adó. számú iratával V Város Jegyzője értesítette a felperest, hogy a tulajdonában álló, fent megjelölt ingatlan vonatkozásában 100.000 forint szennyvíz- víziközmű tartozása áll fenn, és felszólította a felperest az összeg 15 napon belüli befizetésére. Miután a felperes a felszólításnak nem tett eleget, V Város Jegyzője a 2009. november 5-én kelt 2707-3/2009. számú végrehajtási intézkedésével a felperes

munkabére és egyéb járandósága levonását rendelte el a tartozás behajtása érdekében. A felperes 2009. november 13-án végrehajtási kifogást terjesztett elő. A Dél-dunántúli Regionális Államigazgatási Hivatal P Kirendeltsége a 13-1498/5/2009. számú 2009. december 21-én kelt végzésével a V Város Jegyzőjének 2009. november 5-én kelt 2707-3/2009. számú végrehajtási intézkedését megsemmisítette. Megállapította, hogy a V Víziközmű Társulat 2000. április 20-án a felperesi ingatlanon történt tulajdonszerzést megelőzően már megszűnt, így a felperes nem volt a társulat tagja, érdekeltségi hozzájárulás megfizetésére ezért őt nem kötelezték, így ellene végrehajtható okirat hiányában végrehajtási eljárás sem indulhatott volna. A végrehajtás során már levont összegeket az alperes a felperes részére visszatérítette.

A felperes az ügyben jogi tanácsadással bízta meg dr. S.A. p ügyvédet, aki a felperes, annak lánya, illetőleg veje részére több alkalommal telefonon, illetőleg személyesen adott jogi tanácsot, majd 2010. február 1-jén kiállította a 80.000 forintról szóló számláját, amelyet a felperes e jogi tanácsadás díjaként az ügyvéd részére kifizetett.

A felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperessel szemben 80.000 forint közigazgatási jogkörben okozott kár és járulékaik megfizetése iránt.

Az alperes az ellenmondása folytán perré alakult eljárásban a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 80.000 forintot, valamint annak 2010. február 1-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, továbbá 5.624 forint perköltséget. Megállapította továbbá azt is, hogy a felperes 10.000 forint elsőfokú eljárási illeték visszatérítésére jogosult.

Döntését azzal indokolta, hogy a Ptk. 349.§ (1) bekezdésében és 339.§ (1) bekezdésében írt feltételek a perbeli esetben fennállnak. A felperesnek az alperes által kiadott végrehajtással kapcsolatos irat ellen fellebbezésre nem volt lehetősége, hiszen határozatot nem, pusztán fizetési felszólítást kapott. A végrehajtási kifogást a fizetési felszólítás kézhezvételét követően előterjesztette, így a rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítette. Az alperes által indított végrehajtási eljárás jogellenes volt, mert a felperes csak 2002-ben szerzett tulajdonjogot az ingatlanán, így a 2000. április 20-án megszűnt víziközmű társulat érdekeltségi hozzájárulás megfizetésére a felperest nem kötelezte. A kártérítés összegszerűségét a felperes által az iratokhoz csatolt, dr. S.A. ügyvéd által 2010. február 1. napján kiállított 80.000 forintról szóló készpénzfizetési számla, valamint az ügyben tanúként kihallgatott ügyvéd tanúvallomása alapján tartotta megalapozottnak.

Az ítélet ellen annak megváltoztatása és a kereset elutasítása, másodlagosan a marasztalási összegnek 40.000 forintra történő leszállítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Arra hivatkozott, hogy a 2009. szeptember 22. napján

kelt és a fellebbezéshez mellékelte a fizetési felhívásban a felperesnek 100.000 forint szennyvíz víziközmű tartozása megállapításra került, és egyen felszólították a felperest a tartozás rendezésére. Hivatkozott arra, hogy az Art. 145.§ (2) bekezdés szerint az okirat végrehajthatóságához külön intézkedésre nincs szükség, ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a felperes ellen végrehajtható okirat hiányában indította meg az alperes a végrehajtási eljárást. Utalt arra, hogy megítélése szerint a per alapjául szolgáló végrehajtási eljárásban nem történt olyan kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés, amely a polgármesteri hivatal kártérítő felelősségét megalapozná.

Kártérítési felelősségének megállapítása esetére a marasztalási összeg 40.000 forintba történő leszállítását kérte, figyelemmel arra, hogy az ügy tárgyi súlyára és az ügyben ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységre tekintettel a kártérítési összeget eltúlzottnak tartotta. Hangsúlyozta, hogy a felperes által megbízott ügyvéd kizárólag tanácsadást végzett, okiratot nem szerkesztett, képviselőt nem látott el.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés részben, az alábbiak szerint alapos:

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítélezése alapjául.

Az irányadó tényállás alapján helyes jogi következtetés levonásával állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes kártérítési felelősségének feltételei fennállnak, a felperes a rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítette, az alperes által indított végrehajtási eljárás jogellenes volt, amellyel okozati összefüggésben a felperesnek kára keletkezett.

Tévesen hivatkozik az alperes fellebbezésében arra, hogy a 2009. szeptember 22-én kelt fizetési felszólításban került megállapításra a felperes tekintetében a szennyvíz víziközmű tartozás. Ez a fizetési felszólítás ugyanis nem minősül adóhatósági adó-megállapításnak, ilyenre nem került sor és nem is kerülhetett, hiszen a felperes az ingatlanát a V Víziközmű Társulat megszűnését követően szerezte, így a társulatnak nem volt a tagja, amelyre tekintettel érdekeltségi hozzájárulás megfizetésére sem volt kötelezhető. A felperesnek küldött fizetési felhívásban szereplő 100.000 forint szennyvíz víziközmű tartozás megfizetésére ezért az alperes a felperest tévesen hívta fel, és a fizetési felhívása alapján, adóhatósági adó-megállapításra vonatkozó határozat hiányában jogellenesen vonta le a szennyvíz víziközmű tartozást a felperes jövedelméből.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az alperes fentiek szerinti magatartása olyan súlyos jogalkalmazási tévedés volt, amely kártérítési felelősségét megalapozza.

A Ptk. 340.§ (1) bekezdése értelmében a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában

elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

A fenti jogszabályhely alapján a másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítési összeg nem helytálló. A felperes által az ügyvéd részére kifizett munkadíj a perbeli ügyben felperes részére jogi tanácsot adó ügyvéd által elvégzett munkával oly mértékben nem áll arányban, és az érvényesített szennyvíz- víziközmű tartozás összegére figyelemmel oly mérték eltúlzott, hogy annak eltúlzott voltát a jogban járatlan felperesnek is észlelnie kellett.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság - annak ellenére, hogy az ügyvédi munkadíj szabad megállapodás tárgya - az alperes másodlagos fellebbezését megalapozottnak találta és úgy ítélte meg, hogy a perben felperes részére jogi tanácsot adó ügyvéd részéről kifejtett ügyvédi tevékenység 40.000 forintos díjazását meghaladó díjazás olyan kiadás, amely szükségtelen és felesleges volt, amely tekintetében a felperes jogszabályon alapuló kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, amely miatt annak megtérítését az alperestől nem követelheti.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és az alperes marasztalásának összegét 40.000 forintra szállította le.

A részben sikeres fellebbezés folytán a peres felek 50-50%-ban lettek pernyertesek. Az első- és másodfokú eljárásban a per tárgyi illeték-feljegyzési jogos voltára tekintettel feljegyzett 10.000-10.000 forint eljárási illeték viselésére a Pp. 81.§(1) bekezdése alapján 50-50%-ban lennének kötelesek, az alperes azonban személyes illetékmentes, így illeték megfizetésére nem kötelezhető. A felperes az elsőfokú eljárásban a per tárgyi illeték-feljegyzési jogos volta ellenére 10.000 forint eljárási illetéket lerótt. Erre tekintettel mellőzte a másodfokú bíróság a felperes eljárási illeték visszatérítésére való jogosultságának megállapítását, mert a felperes által az elsőfokú eljárásban tévesen előlegezett illeték az 50%-os pervesztességi arányára tekintettel a felperes által a perben viselendő első- és másodfokú illeték összegével egyezik meg.

Az ezt meghaladó költségek tekintetében a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja és (3) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2011. november 14.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubí Adrienn s.k.
előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró